

Незнайомці, які знають одне одного від А до Я

Талелека

Крізь вогонь і воду, крізь битий посуд,
Крізь вічні блоки й дурні слова,
Вони йшли наосліп, шукали спосіб,
Хоч знали обоє: майбутнього нема.
Вона так хотіла спитати тиха:
"А пам'ятаєш, як ми боялись очей?
Як серце заходилося палким криком,
Коли ти гуляти мене кликав?"
Йому не треба тих слів і знаків —
Він пам'ятає. Спалилися всі мости.
Хтось скаже: "Не вірю! Сліпа атака!"
Але вона вміла його берегти.
Любила палко, взаємності — нуль,
Даремно вірила, вибігала на поріг,
Аж поки в стрічці екрану не блиснув струм:
"Привід минулого поставив лайк на твоє відео".
І знову зустріч, розмови до ранку,
Але у казок короткий вік.
Хтось третій втрутився на світанку,
І обірвався щасливий крик.
А потім — свято. Прощення. Компанія.
Вони водою обливались, бігли в такт,
Сміялись з іграшковими пістолетами,
Аж поки він не вимовив: "Контракт".
І світ розбився. "У мене є дівчина", —
Пролунало глухо. Сльози в перший раз.
Він заспокоював: "Ти мені не байдужа..."
Але компанія закричала в той же час:
"Іди геть від нас! Забирайся геть!"
Вона бігла до нього, ховаючи біль у плече.
Він був її щитом, рятував від погроз на смерть,
Але за спиною... готував іще один меч.
Коли прилетів удар від тієї зграї,
Вона пішла в поліцію, бо вити вже не могла.
Замітушились вороги у своєму "раю",

А вона дізналась: його рука там також була.
Вона не мстилась. Навіть тоді захищала.
А потім — дощ. На величі. Удвох.
Він запитав про парасоль, коли злива вирувала,
Вона лиш посміхнулась: "Таке життя..." І крок.
Він кликав через друзів поговорити,
Відмовила вона, хотів позбутися він її, тому і боляче робив.
Вона ж мовчки зникла, обірвала всі дроти,
Залишивши його у власному брехливому вогні.
Він усім доказував, що вона ще прибіжить,
Бо думав — буде бігати за ним, як колись.
А сам таємно стежив за кожним її кроком.
Поки її дороги у нове життя неслись.
Він випустив пісню, яку їй першій співав,
Насолоджувався красою її на відстані днів.
І трек знайшов її сам. Вона його поширила враз,
Поставила серце. І екран потемнів.
Серед сотень лайків він бачить її одну,
Заходить у профіль, де послання на нього чека.
Там слова прощання пробивають стіну:
"Сумую за старим тобою..." — пише її рука.
І він тепер біжить, шукає її сліди,
Коли вона з'являється в думках чи серед слів...
Та він не знає, що вона не повернеться туди.
Фінал написаний. Кожен отримав те, що хотів.
Минуле сховалось під попелом і знаменем,
Шляхи розійшлись, і вистигла зола.
Вони — незнайомці, що знають одне одного напам'ять...
Від А до Я. Від неба і до дна.